

Magyarpalatka 220 lelkes, és lelkes!

■ Sokan mondják: a lelkipásztori élet olyan, mint a vonaton utazás. A különbség csupán anynyi, hogy az állomáshelyeket, az útvonalat soha nem lehet előre ismerni. Emberileg nézve ez maximális vakmerőségnek tűnhet, keresztyén szemmel azonban azt lehet mondani, hogy nem más, mint „az Isten „bolondsága”, mely bölcsőbb az emberek bölcsességénél” (1Kor 1,25). Ezt támasztotta alá az Úr életem utóbbi néhány hónapjában, talán hangsúlyosabban, mint bármikor. Rá kellett jönnöm ugyanis, hogy nem feltétlenül az a jó nekem, amiért foggal-körömmel küzdök, hiszen amit Isten nekem rendelt, bizony készen áll, s a megfelelő időben megadja azt az ő szolgájaknak.

Így kerültem lelkipásztor-ként Magyarpalatkára, egy 220 lelkes gyülekezetbe. Új emberek, új közösség, de ennek ellenére már a legelején ott volt bennem az érzés: nem vagyok idegenben. Tudniillik a mezőségi ember olyan tulajdonsággal rendelkezik, amellyel nem sokan dicsekedhetnek: közvetlen egyszerűségével és kedvességével pillanatok alatt meg tudja teremteni azt a közeget, ahova ha már egyszer valaki „belekóstolt”, biztosan visszavágyik. Ez a lelkiület a személyes beszélgetések során szinte kivétel nélkül érzékelhető, s bizony nem kevésbé könnyíti meg a lelkipásztor dolgát, ha a hívek részéről már az elején tapasztalja ezt a fajta befogadó szeretetet.

Gyakran megkérdezik tőlem az ismerősök, rokonok vagy éppen lelkipásztor szolgatársaim, hogy hány lelkes a palatkai gyülekezet. S én mindig elmondom, hogy 220 lelkes, és „lelkes”! Mert bizony eddigi tapasztalataimat kénytelen voltam felülírni akkor, amikor ide kerülve azt láttam, hogy itt az adakozás nem kényszerből, hanem az emberek jóvoltából történik, azaz: nem azért adakoznak, mert „azt mondta a pap, hogy adakozni kell”, hanem legtöbbször személyes indíttatás és lelki készlet áll az adományok mögött. Talán éppen ennek a viszonyulásnak köszönhető, hogy míg sok helyen hasonló méretű gyülekezetek stagnálnak, vagy éppen a lemondás és a feladás lesz úrrá fölöttük, Magyarpalatkán tervezni és építkezni akaró közösség él!

Nem kis meglepetés volt számomra az a terv, amit elődömtől örökölttem, ti. Palatkán a református közösség Református Kulturális Központ építését tervezi. Olyan létesítmény volna ez, melyben falumúzeum, könyvtár és internetközpont, multifunkcionális konferencia- és előadóterem, illetve konyha, hálószobák és fürdőszobák mind egy fedél alatt működne. Bátor terv ez, némelyek szerint túlzottan merész, de ugyanakkor hasznos és szükséges. Tudjuk azt, hogy időigényes és talán hosszadalmas lesz az építkezés, de bátran nekifeszülve s a cél felé tekintve hiszünk, hogy Isten is társunkká

Új emberek, új közösség, mégis: nem vagyok idegenben

válík ebben a munkában. Örvendek látni, hogy heterogén környezetben, ahol román, magyar és cigány egymás mellett él, olyan gyülekezetben, amely lélekszám szerint már a kis gyülekezetek közé sorolható, íme, nem a feladás van napirenden, hanem a tenni akarás! Tenni Magyarpalatkáért, tenni reformátusságunkért, tenni magyarságunkért!

Megvallom őszintén, nem egyszerű olyan előd után beállni a szolgálatba, aki úgymond magasra tette a mércét. Lelki-

pásztor elődöm, Szabó István János hét év szolgálat alatt rengeteg szép dolgot valósított meg Palatkán, s további terveket hagyott maga mögött. Ettől vissza lehet riadni, de ugyanakkor hatalmas motivációs tényezőként is fel lehet fogni, mert ez azt jelenti, hogy élő református közösség van ebben a mezőségi faluban. Merhetünk tervezni és merhetünk cselekedni, mert mindeddig megsegített bennünket az Úr, s hiszünk, hogy ezután is gondja lesz az ő népének jelene és jövője felől.

Ezzel a hittel kezdem el önálló lelkipásztori szolgálatom a magyarpalatkai gyülekezetben, s a jövő felé tekintve, ennek a közösségnek pásztoraként azért imádkozom, amit Pál apostol így fogalmazott meg: „a sarokkő maga Krisztus Jézus [legyen], akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által”. (Ef 2,20b–22).

Cseh Zoltán,
magyarpalatkai lelkipásztor

Tordaszentlászlói modell – az alap a presbitereké

■ Néhány éve az a gondolat fogalmazódott meg bennem, hogy amikor meghívást kapok imaheti szolgálatra, akkor ne egyedül vagy a családom tagjaival menjek a vendéglátó gyülekezetbe, hanem vigyem magammal gondnokokat és néhány presbitert. Ezzel a kezdeményezéssel azt szerettem volna elérni, hogy presbitereinknek legyen közvetlen

betekintése egy másik gyülekezet életébe, munkájába. Lelkészi szolgálatom során azt tapasztaltam, hogy előjáróink legfennebb a szomszédos gyülekezetet ismerik, ahol általában hasonló problémákkal, tényezőkkal találkozhatnak. Ahhoz, hogy a megújulás, változás lehetőségét felkeltsük, szükséges, hogy minél több közösségnek az életébe bepillantásunk legyen.

A kilencvenes években jó szándékú emberek a nyugat-európai gyülekezeti modelleket hozták el közénk, amelyek nagyon sok esetben nem voltak életszerűek az itteniek számára, ezért nem is tudtak meghonosodni. Néhány gyülekezetet látva úgy gondolom, hogy van mit tanulnunk egymástól. Tehát elindultunk gyülekezeti látogatásokra. A meghívó lelkészeket arra kér-

tem, kérjék meg a helyi presbitereket, gondnokokat, szakítsanak egy kis időt a találkozásra. Fontos, hogy ne csak a lelkipásztor elmondásából ismerjük meg egy gyülekezetet, hanem hallgassuk meg előjáróit is.

Néhány éves egyoldalú gyakorlás után elérkezettnek láttuk, hogy itthon is meghonosítsuk ezt a modellt. Érdekes ennek a kiváltó oka. Gyakori kérdés volt, hogy miként lássuk vendégül a meghívott lelkészeket. Néhány évig presbiterek, gyülekezeti alkalmazottak vendéglétek meg a meghívott lelkészt. 2013-ban fogalmazódott meg először az a megoldás, hogy mi is úgy hívjuk meg a lelkészeket imaheti szolgálatra, hogy hozzanak magukkal presbitereket. A vendégeket a tordaszentlászlói presbitérium fogadta. Ahhoz, hogy első alkalommal megkönnyítsük a szervezést, és meg hozzuk a helyiek kedvét, olyan lelkészeket hívtunk meg, akik valamilyen módon kötődtek Tordaszentlászlóhoz. Külön öröm volt, hogy a presbiterek feleségeit is be tudtuk vonni ezekbe az együttlétekbe, hiszen ők voltak a fogadások legfőbb előkészítői. Istentisztelet után közösen ültünk asztalhoz, és kezdődhetett az ismerkedés, beszélgetés. Meghallgathattuk vendégeink beszámolóját, bemutathattuk mi is gyülekezetünk életét. Megismerhettük egymást, tanulhattunk egymástól. Az imaheti szolgálat területét ezáltal kitérteltük, és így nemcsak a lelkipásztorok végeznek szolgálatot, hanem a

presbiterek is azáltal, hogy időt szakítsanak egymás megismerésére.

Amikor a 2014. évi imahét szoba került a presbitérium megbeszélésén, már nem volt kérdés, hogy Tordaszentlászló miként szervezzük. Idén kalotaszegi gyülekezetekből hívtunk lelkészeket és presbitereket. Érdekes tapasztalat volt, hogy bár Tordaszentlászló Kalotaszeghez tartozik, mégsem ismerték egymás gyülekezeteit sem a lelkészek, sem a presbiterek. Nyolc, számunkra új gyülekezet megismerésével lettünk gazdagabbak az idej imahétén.

Ezzel a kezdeményezéssel azt szeretném erősíteni presbitériumunkban, hogy ők a gyülekezet felelős testülete. A lelkész személye nem elhanyagolható a gyülekezet életében, de az alapot a presbitereknek kell adnunk, mert ők azok, akik ebben a közösségben születtek, ennek a közösségnek a hagyományait, jellegzetességeit ismerik, de ők azok is, akik ezért a közösségért felelősséget vállalnak. Isten első sorban rájuk bízta a gyülekezet irányítását, és ezt akkor tudják felelősségteljesen megtenni, ha mások példájából megtanulják és integrálják azt, ami jó, hasznos az itteniek számára. Tordaszentlászlón lelkipásztorok és presbiterek egységesen végzik az imaheti szolgálatot. Minden gyülekezetnek ajánljuk a tordaszentlászlói modell kipróbálását, gyakorlását.

Balázs Attila,
tordaszentlászlói lelkipásztor

Jó, hogy a különböző egyházközsegek presbiterei időt szakítsanak egymás megismerésére